

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ketabton.com

د لنډو کيسو ټولگه

کر مه کلی

لیک
زرگی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

گرمه گلی	::	کتاب	◆
زرگی عليخېل	::	ليک	◆
زرگی عليخېل	::	کمپوز	◆
alikhailnajeeb@gmail.com	::	اي مېل	◆
03023823974	::	موبائل نمبر	◆
العکراش کمپيوټر گرافکس	::	پوښتی	◆
500	::	تعداد	◆
سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه	::	له خوا	◆
گوارخ پبلي کپشن جناح روډ کوټه	::	پبلشر	◆
2019ع	::	چاپ کال	◆
150	::	پيه	◆
د هوندلو درک : السراج بک سينټر جناح سينټر جناح روډ کوټه			
کتاب پلورنځی، ريگل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه			
ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه			
تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه			
اباسين کتابونه پلورنځی، مين قصبه کالوني سټاپ اورنگي			
ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي			
پښتو اکېډمی، بک شاپ، پېښور يونيورسټی، پېښور			

تړون

زما د ټولو خواخوږو

يارانو

په نوم چي زما د غم او بنادۍ ملګري دي

زرګی عليخېل

ڊالی

د

سعادت حسن منٹو

وسپڻخلي روح ته
چي قلم ئي رشتيا او بر بند ليڪل

زرڪي عليخېل

لاڙ

7	د زړيڪي علي خېل..... ماڻھام خيٽڪ
16	ميينه او مننه
19	(1) ڪرمه ڪلي
24	(2) وڙوند
28	(3) دنده
38	(4) خط
49	(5) چمچه
54	(6) ڪمان
56	(7) لاهاصل بشر
62	(8) لوبته
72	(9) نخينه
75	(10) ويلن

د زرګي عليخېل د افسانو جنسي حسيات

جنس پخپله يوه لويه موضوع ده او بيا که په نړيواله کچه په عمومي توګه او په ادب کې په خصوصي توګه او بيا په ادب کې هم په افسانه کې خاص الخاص توګه يوه لويه موضوع په هر دور کې پاتې شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر اړتيايي نازک تعلق دی، ولي چې د دې موضوع په اړوند مور په يو خاص ټولنيز نظام کې د استوګني له سببه خپل اصل هم لارښوونې کولای شو او دغه رنگه د دې په وسيله د خپل ټولنيز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم تر لاسه کېدی شي، خو د ټولونو نه اول دا خبره ضروري ګڼم چې اول جنس باندي خبره او شي چې جنس دی څه شی؟ جنس څه ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څه شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئي، جنسي انحرافات او د داسې افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چې په دې کتاب کې په افسانو کې موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسياتو د پوهي کومک نه يوازي تر لاسه شي بلکې بر لاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کې جنس په ډېرو محدودو معنو کې راخستې شوی دی. لکه فرهنگ اصفيه کې د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنگ په فيروز اللغات کې ئې هم قريباً قريباً هم دغه معني دي. ولي د

ګرمه ګلی

زړګی علیخېل

انګرېزی په ډګشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسیع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډګشنري کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: يعنې نر او بنځه يا نرينه او بنځينه کردارونو له کبله يا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپير او هغه ټول څيزونه د کومو چي تعلق د جنسي اسودګی يا د زېږون سره دی. يا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چي دواړه د يوه بله تقاضا کوي. دغسي اکسفورډ ډګشنري کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او بنځه کې توپير يا تمیز دی. خود جنس د جدید استعمال له رویه د تولید په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپير يا تمیز په حواله په نر او بنځي کې فرق دی.

د علم سماجیات له رویه په حیاتیاتی بڼه د نر او بنځي توپير يا تمیز له وجي جنسي رشته يوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضرورياتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني لیک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکیو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

يعنې د جنس نه مراد د نر او بنځي د ملاپ د پارو د اعضاؤ تناسل د اشتعال او بیا د دغه اشتعال په نتیجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

گر مه گلی، زړگی علیخېل
غرض مذكر او مونث یا نرینه او نبخینه کردارونو
کي د مشترکه مخصوص حیاتیاتی تعلق لرو چي دې تعلق
ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.
ډاکټر نعیم احمد د فرائید په حوالې د جبلت داسي
تعریف کړی.
جنس یو پیدائشي خلقي رجحان دی کوم چي د
نفسیاتی اعمالو رهنمائي کوي. مثلاً د حسن جبلت،
ادراک، حافظه، تفکر او داسي نور. په رنگ د نفسي
اعمالو په هدایت او رهنمائي عضویه یو مخصوص هدف
په لور وړل، جبلت ته د یو داسي سیند یا خوړ سره تشبیهه
ورکړی کېږي یا شوې ده کوم چي تل تر تله په خپلو ټاکلو او
معینه لارو بهېږي.
د هر جبلت څه نا څه مقصد ضرور وي. مثلاً د
جنسي جبلت تعلق په بنيادي توگه د نسل د بقا سره دی او
په دې حواله په انسانانو او ځناورو کي فرق دی. په
انسانانو کي د جبلت د کارروائي تعلق د نسل د بقا سره سره
د سماجي عمل سره هم وي. (اگرچې د داسي صورت تعلق
د شعور او ارادې سره دی). ولي ځناورو کي د څه مقصد
پوره کولو هیڅ سوچ نه وي بلکې د ځناورو جبلت، برای
جبلت وي. ولي چي دوی کي د جنسي جبلت د پکارونې
تعلق د هیڅ قسمه سماجي عمل سره نه وي. د دې نه موردا
نتیجه اخذ کولای شو چي په انسانانو کي جنسي جبلت د
مخصوصو رجحاناتو تابع وي او هم د دې مخصوصو

گر مه گلی زړگی علیخېل

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کې جنسیت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنيز اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو یاده دي وي چې د هېڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغير هم یو نریا بنځه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چې مور سکه او ناسکه، خپلي او پردي رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کې د جنس په موضوع خور وور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کې هم څېړلې شوې ده او په نثر کې هم. په شاعری کې په اولسي ادب کې خصوصاً په ټپه او غارو کې دا موضوع ځای په ځای څېړلې شوي او څېړلې شوې ده. خوشحال خټک په خپله شاعری کې جنسیات خپله موضوع گرځولي. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولي. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلي شاعری محور گرځولي او نن سبائې ځوان کهول هم پکاوري. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړنې او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کې په ناول او افسانه کې جنسي موضوع پکارولی، په ناول کې ماټو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کې هم دا موضوع ځای په

گر مه گلی
زرگی علیخېل

ځای پکارولی شوې چې طاهر افریدی، زیتون بانو، پروین ملال، فاروق سرور، حسین گل او داسې نورې ښکاره نومونه دي. خو زرگی علیخېل نجیب په اول ځل د افسانو ټولگه کې جنسي حسیات په ډېر جرات، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کې راغښتي ټولني ته وړاندي کړي.

د زرگی علیخېل نجیب په دې ټولگه کې ټول ټال لس افسانې شاملې دي چې په یو یا په بله حواله جنسي موضوع په کې زیر بحث ده. خو د زرگی علیخېل نجیب د دې افسانو شاته یو اصلاحي پیغام دی. هر لیکوال لکه چې څنگه نوري ستونزي په ټولنه کې ویني او د خپل لیک موضوع کې گرځوي هم دغه رنگ جنس هم د ټولني یوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهې پرې څوک قلم نه پورته کوي او ځانونه پرې یا غلي کړي او یا پرې سمجهوته وکړي. خو زرگی علیخېل نجیب د دې ستونزو په موضوعاتو نه ځان غلی کړی او نه پرې سمجهوتې ته تیار دی او چې څه ئې په دې ټولنه کې لیدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته دیو ستونزي په شکل کې را وړاندي شوي نو د خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری یا د ناول بڼه نه ده خپله کړې، بلکې د لنډو کیسو کینوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې یو داسې افسانوي رنگ ورکړی چې په کیسه کیسه کې ئې ستونزه هم وړاندي کړې او د فن لمن ئې هم نه ده پرې ایښې. څو چې کله کله ډېر ښغ پرې راغلی خو فنکارانه

گر مه گلی زړگی علیخېل

ریاض کي ئې بیازر خان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کي ئې خبره په ډېره حسینه پېرایه کي رانغښتې. دا افسانې گوچي د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولي چي د ادب د قاري د پاره په کي د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

گر مه گلی یوه اصلاحي افسانه ده چي د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. گر مه گلی لکه چي د نوم نه ظاهره ده د ژو معني افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معني ئې د خوندي. په دې افسانه کي بناغلی لیکوال په دوو زاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضح ابلاغ تر دغه سنگمیله خان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولي په باطن کي ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کي وینه ورکول، انجکشن او گر مه گلی هغه علامتونه دي چي که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستنې غلطه او نا مناسبه پکارونه او په گر مه گلی کي ټولنیز مریضانو ته د خپلو رگونو نه د هغوی رگونو ته د وینو انتقالول په خپله خان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کي ستن یا انجکشن یو داسي ژوندی علامت دی چي که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

گره مه گلی زړگی علیخېل

وړوند یو علامتي افسانه ده. خو علامت ئې ډېر گونجلك نه دی. ابلاغ په کي شته. دا افسانه په نفسیاتو او جنسیاتو اډانه ده. دا افسانه د حسیاتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسیاتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېزوالی یو په دوه شي او هغه د خیزونو پېژندگلو د هغه د آواز نه په بڼه طریقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کي اصلاحي افسانه ده چي پرده د رانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نه ویني نو ته خو ئې وینې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضح دی. هیڅ پیچیدگي په کي نشته. ترڅه حده طنز او مزاح هم په کي شته چي د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه یوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موبنلې ده او په دې موضوع یا د دې سره تړلې بلا افسانې لیکلي شوي. ولي د دې افسانې موضوع اصل ټرننگ پوائنټ د درېیم گړي ده. په دې افسانه کي ستونزه د غلط سوچ او د غلط اړوچ ده. په بڼخي د بدگمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ یوه زورداره څپره ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کي لیکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کي د خطاطی او بیاد جینی ورسره اړیکه یوه نوې تجربه ده. بڼه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چي اوله تجربه وي. په پښتو

گرمه گلی

زړگی علیخېل

ادب کي د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو یوه داسي بېلگه ده چي هرچاته اپیل کوي.

چمچه افسانه د ټولني په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که یو پلاد اسد خود کلامي دا افسانه خوندوره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنگ ئې بېللی نه دی. د افسانې خواږه په کي تر آخره ځان نبودنه کوي.

گمان، په دې افسانه کي تلوسه کمه ده، خود افسانه د رئیليزم یا حقیقت نگاری داسي یوه بېلگه ده چي د داسي ستونزو په بییا مور په ټولنه کي مخ کېږي خود صنفی امتیاز له وجهي په ټولنه کي هر سړي په داسي ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چي د حقیقت نه هر سړی خبروي، ولي د یو بل سره ئې د وئیلو جرات نه شي کوی او دا افسانه د یو داسي حقیقت بنکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کي په جنس کي د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پیغام ئې د علامت یاد تخلیقيت په ځای ډېر ښغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وایم چي که ظاهره په کي جنس دی نو پټه په کي دانس اصلاح هم ده.

نخبه، یوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

گر مه گلی
زړگي عليخېل
په کي بنودلې شوې ده چي دنراو د بنځي په بې اعتمادی
بنیاد لري.

ویلن، یوه اصلاحي افسانه ده. په ټولنه خصوصاً
په ځوان کهول طنز دی او د ننني په پښتو فلمي کلچر هم یوه
نیوکه ده چي ځوان کهول بې لاري کوي بلکې ډېر ئې بې
لاري کړل.

الغرض په دې کتاب کي ټولي افسانې چي حوالې
ئې ما راخستي، د دې مقصد په ټولني کي جنسي رجحانات
اوروئې په گوته کول دي او د اصلاح هڅه کول دي. زما په
خیال د دې نه دي هرگز څوک دا معنانه اخلي چي گنې د دې
نه د لیکوال خدای مه کره د فحاشی اړخ ته د ټولني د بوتلو
هڅه ده. دا هم لکه د نورو ستونزو یوه ټولنیزه ستونزه ده چي
دیوې داسي غټي تناکي په شکل کي موجوده ده چي د
ټولني په رگونو کي له درده څرېکي وهي او دغه تناکي ته
زړگي عليخېل نجیب دیو سماجي ډاکټر د قلم څوکه تېره
کړې او نو او زوی ترې راباسي او صفا سوتره کوي ئې. چي
یوازي مریض پرې نه بڼه کېږي بلکې د ټولني د خالصي
اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت یابه کېږي.

مننه

ماننام خټک ایډو کېټ

فرید چیمبر، کراچی

18-09-2019

مینه او مننه

د خدای پاک په فضل او احسان او د ملگرو پښتنو په ډاډ او مرسته دا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې درېمه د لنډو کیسو ټولگه ستاسو مینه والو تر لاسو در ورسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر گزار یم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې درولی یم.

د هري ژبې ادب د هغه د تخليقي ادب د لاري پېژندل کېږي. ژبه هلته بډايه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخليقي ادب پنگه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبياتو کې د کیسه ايز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخليق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ايز ادب خواته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ايز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لگيا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخليق سره سره د کیسه ايز ادب خواته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو گاونډيو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولگي پر لنډو کیسو څه تبصره کولنه غواړم، د بنو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دي وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ايز ادب په لمن کې یوه گټوره اضافه وگرځي.

گر مه گلی زړگی علیخېل

دلته به زه د هغو ملگرو مننه خپل فرض وگنم چا چې
په دې ټولگه کې خپل تروسه څه ناڅه ونډه شریکه کړې ده.

زړه ته راتېر، د تکل د دنیا نوموړې شهره، زما ادبي
ملگری او ډېر خوږ انسان بناغلي ایدو کپټ ما بنام خټک
صاحب یو جهان مننه کوم چې د دې ټولگې پر متن ئې خپله
علمي رایه له تاسو سره په تحریري توگه شریکه کړه. هم دی
و چې د دې ټولگې د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو
ځلي بیایې د زړه له کومي مننه کوم. الله دی د ده نېستي پر
مورنه راوړلي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خوبې شمېره او
خدای دي ئې راته ژوندي او گړندي لري، د خپلو ټولو
خواخوږو یارانو مننه کوم چې ماته هر وخت ډاډه گیر نه را کوي،
ماد پښتو ژبې وچوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد،
خوشحاله او بنا د لري.

د سبا وون پښتو ادبي ټولني کوتي صدر بناغلي
عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چې د ټولني داړخه ئې
دا ټولگه خپره کړه.

په آخر کې زه د گران، خوږ او پر پښتو مئین
ملگري محمد نسیم خان توخي د زړه له کومي مننه کوم چې

ڪرمه ڪلي
زرگي عليخېل
د دې ٽولگي مالي لگڻت ئي ڀه ورين تندي پر خان و منلي
او دا ٽولگه ئي د چاپ ڀه گڻه بنائسته ڪره. خداي دي
داسي پر پڻتو مئين خوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله
لري. آمين.

نور تاسو و ڪتاب لوستلو ته پر پر دم. والسلام

ستاسو

زرگي عليخېل
سهيلي پڻتونخوا ڪوٽه

19-09-2019

گر مه کلی

زموږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کې لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خواږه خوب ويده دي. څوک په بدۍ کېښي، څوک په خدائي مرگ، څوک په ايکسډنټ کې او څوک بيا په داسې جهاد کې له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مړي راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زه په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلگونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرگ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرگ خاني". نن مي زړه غواړي چې ځواني مرگ خاني ته د مغفرت ډېرې دعاوي وکړم.

زه او خاني د وړو کوالي ملگري وو. په سکول کې د لومړي ټولگي څخه بيا تر لسم ټولگي پوري، په محله کې هم سره گاونډيان، زموږ د دواړو مېنډي لکه سکه خوښدي داسې سره ملگري وې.

خاني کله هم له ما او مال هده، د زړه حال نه وپت کړی. تېر کال خاني ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندي وکړل، خو د روغتيا پر ځوانې گام نه اخستی. د دې ناروغۍ له مخه خاني له تېرو درو مياشتو څخه و ښار

گرمه گلی زږگی علیخېل

ته روږد شوی و. پلار ئې ښه پیسه درلوده، لوی کاروباري
سړی و، د خاني سره د پیسو کمی نه وه، هره ورځ به ئې خان
ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت او ولس (۱۷) کاله و. خامه
خواني ئې وه، د خوانی توده وینه ئې په جوش کې وه، د
فیشن ډېر شوقي و، ما خو هیڅ کله هم دی په داسې غلطو
لارونو و لیدلی چې په هغه کې خوانان د خپلي خوانی او
گرمي ویني د لاسه شکېږي او دویمه دا چې په خاني کې یو
بل خصوصیت دا هم و چې هغه به هر ضرورت مند ته د خدای
د رضاد پاره وینه ورکوله، ولي چې دده د ویني گروپ 0-
(او، نیگیټیو) و چې دا وینه د ډېرو کمو خلگو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زیاتېدله، ټول وجود به ئې
دږد کولو، مړه تبه ئې په وجود کې خوره وړه وه، یوه ورځ د
خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژرغوني لهجه کې ئې
راته ووئیل چې

"زویه! ته خو خانی یو ډاکټر یا مالتا ته وربنکاره
کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".
ما په جواب کې ورته ووئیل چې "ضرور، زه به نن
نن دی و یو ښه ډاکټر ته بنکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترگو ولاړه. زه هم لږ ساعت
وروسته د کوره و وتم او د خاني کور ته ورغلم. خانی په کور
کې په خپله کوټه کې پر پلنگ پروت و. ما قانع کړو چې
ډاکټر ته ځو، ده هم څه ضد ونه کړ، په هم هغو بوی ناکو جامو

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل

ڪي راسره روان شو، دواڙه زما پرموٽرسائیکل ڪنبنسٽو او
د بناڙپه خوا روان شو.

زما يو ملگري چي په يوه پرائيوٽ هسپتال ڪي د
يو نوموري فزیشن ڊاڪٽر سره اسسٽنٽ ۽ هغه ته ورغلو.
هغه زمور ڊپر بنه هرڪلي وڪري، د خاني د پاره ئي جوس او
زما د پاره ئي شني ترخي چاي را و غو بنٽي. پر ڊاڪٽر
صاحب ڊپرزيات رش ۽، خود ملگري په برکت مور ته ڊپر
زوار او رسېدي. ڊاڪٽر صاحب ڊپر خورا انسان ۽، د خاني
و ڪيفيت او حالت ته چي ئي وکتل نويو شو پو بنٽي ئي
خني وڪري. بيائي دوه ٽيسٽونه را وليکل چي "دا ٽيسٽونه
وڪري او بيائي ماته بنڪاره ڪري". مور ڊاڪٽر د ڪوٽي
خخه را ووتو، را غلو ليبارٽري ته، هلته ئي د خاني خخه
تقريباً لس سي وينه و ايسٽله او مور ته ئي د نيم ساعت
انتظار ڪولو ووئيل. مور ٻيڙه دهغه ملگري خواته را غلو
چي د ڊاڪٽر صاحب اسسٽنٽ ۽. نيم ساعت مو د آخواد ي
خوا مجلسونه وڪرل، ملگري مي راته ووئيل چي "زه ڄم د
خاني ٽيسٽونه را ورم". هغه د ليبارٽري خواته ولاڙي، لڙ
ساعت وروسته ٻيڙه راغي، د ٽيسٽونو رپورٽ ورسره ۽،
مور ئي ڊاڪٽر صاحب ته وروستو، ڊاڪٽر چي د خاني
رپورٽ وڪتي نوئي ووئيل، "دومره خاص ڪيسه نه ده، ستا
دهدو تبه ده، خدای به دي بنه ڪري". بيائي پر پرچي دوا
ليکل پيل ڪرو "ها دا واخله، پروخت ئي و رکوي، پرهيز دي
بالکل نه ڪوي، زڙه د خلاصه دي هر شي خوري".

گر مه گلی زړگی علیخېل

موږ هم را ولاړ شوه د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنگه
وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما برغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه".
خاني ته ئې ووئیل چې "ته د باندي کېښنه، زه ده ته ستاد
پاره یوه دوا ور لیکم". خانی او زما ملگری دواړه د باندي
ووتل، ډاکټر ماته د کېښنستو اشاره وکړه، زه پر چوکۍ
ډاکټر ته مخامخ کېښنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کي
راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څه دی؟".

"ډېر نږدې ملگری مي دی"

"ستاد ملگری ایډز دی"

"ایډز؟". له مائې لاري ورکي کړې، نه پوهېدم

چي دا ئې څه راته ووئیل.

"هو، ایډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شریف او
خانداني ځوان دی". ده خو هره څلورمه میاشت د خدای د
رضاد پاره و ضرورت مندو خلکو ته وینه ورکوله، نو بیا
څنگه کېدای شي چې دی.....

"ایډز نه شرافت گوري او نه خاندان، او دا هم
کېدای شي چې ده چې کوم وخت آخري حل وینه ورکوله نو
هغه وخت د ویني سرنج استعمالی شوی وي، دهغه څخه
هم دا مرض خورېږي. لحاظه تاسو د ده پوره پوره خیال
وساتئ، د ده سره بېخي لږ وخت دی، که ووایم نوزیات نه
زیات شپږ میاشتي، تاسو دی د ده په ناروغي مه خبروئ
کې په شپږو ورځو کي به سترگي پټي کړي".

گر مه گلی زړگی علیخېل

زۀ را ولاړ شوم، دۀ اکثر څخه د رخصت اخستلو
بغير دۀ د کويې څخه را ووتم. خاني مخامخ پريوه چوکي
زما په انتظار ناست ؤ. زۀ چي ئې څنگه وليدم نورا ولاړ
شو. مور دواړه د هسپتال څخه دباندې را ووتو، په يوه
ميدیکل کي مو دوا واخسته، مو تر سائيکل مو د ستينډ
څخه را وباسی او پر کنبښتو. په دې وخت کي خاني راته
ووئيل چي

"ياره! زۀ و تاته يوه لاره درښئيم پر هغه درځه".

ما هم ورسره ومنله، دۀ پر راښوولې لاره روان
شوم. کله په يوه گلی کله په بله گلی کښي، آخريوې تنگي
گلی ته برابر شوم، خاني وئيل چي "پر دغه تنگه گلی درځه
خو لږ په کراره کراره". زۀ هم په دې تنگه گلی کي روان
شوم. د گلی دهر کوريا بيا دويم يا درېيم کور په مخ کي يوه
زنانه به ولاړه وه. مور ته به ئې ډېر په مينه او ځير ځير کتل.
آخړ له دې گلی ووتم. خاني په مسکي کي راته ووئيل چي
"تاته در معلومه ده دې گلی ته څۀ وائي؟"
"نا". ما په جواب کي ورته ووئيل.

دۀ په مسکي او رازداره انداز کي راته ووئيل "دې
گلی ته گر مه گلی وائي".

زۀ د خاني په جواب او دۀ په ناروغۍ پوه شوم چي
دی څنگه او له کومه ناروغه دی. لاکن هغه وينه چي خاني به
هره څلورمه مياشت د خدای درضا د پاره ورکوله.. هغه؟

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترگو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.

خالقداد د کونډي موريوازينی زوی ؤ. دوې مشري خوښدي ئې وې چي هغه هم ود شوي وې. په شل کلني کي اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د يو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چي دی به بل واده ونه کړي. قسم ئې پر خپل خای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خواکائی ؤ چي دده سره ئې دابښپگړه کړې وه.

د خالقداد سترگي د واده څخه دوه کاله مخ کي د موهر په يو ایکسډنټ کي زخمي شوي وې. ډاکټرانو ورته آپريشن کړې، د آپريشن کولو وروسته د خالقداد د سترگو څخه چي پټی لېري کرل شوې نو د خالقداد په سترگو د تيارې پردې پر تې وې. خالقداد ډېر زيات غمگين شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چي د تياره به په کراره کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترگو ته واچولې او په يوې نړۍ لکړه ئې ژوند پېل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اته کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه يو بينا کس چي په لاره او علاقه کي بلد وي.

خالقداد د خپل کلي څخه لېري د غره په دامان کي د تېرونو کلی درلود. په دې تېرو کي ئې ويوه تېرورته مشره خور ناسته وه. کله ناکله به د خور حال احوال ته ورغی،

گر مه گلی
ز رگی علیخېدل
پوښتنه به ئې پروکړه، بېرته به چا تر بور خپل کلي کور ته
راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د یو تر بور د لور
واده ؤ. دده و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. ده هم غوښت چې
ولاړ شي، خو څېر د کور د نورو ښځینه او نرینه وگړو سره واده
ته ولاړی.

ښه د یخ شپې او ورځې وې، دوی د واده څخه یوه
ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې گپې ئې
کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپین بېرو سره سپین بېری
ؤ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم ځوانه بدوله.
ولي چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نه لیدلې. د ښځو به که
مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ
کې ورته هیڅ مسئله نه وه.

څېر د واده کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په
نیت لکړه په لاس کې د یو ماشوم په مرسته د ښځو خواته
ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنلې
(برآمدې) کې ورته نیالي اواره کړه او مشر ورور ئې پر
کښېنوی. د کور په غولي کې تنکی. تنکی انجونې لگیا وې
اتن ئې کوی. ده هم پردریا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري
چشمې ئې په سترگو وې، د اتن په خوا متوجه ؤ، خور ئې
ورته چای راوړې، د چای پیاله ئې په لاس کې ورکړه، ده هم د
چای او غاړو څخه دوه چنډ خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې یوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د
درو میاشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

گرمه گلي زړگي عليخېل

زانو کښېنسته. هغه د خالقداد د خورد لپوره لوره چي دي
 بنادي ته راغلي وه. هغه خبره وه چي خالقداد وړوند دی.
 ماشوم ئې په غېږ کي پرې باسی، خپله لمن ئې راپورته کړه او
 ماشوم ته ئې شيدې (پي) ورکول پيل کړو. دا خالقداد ته
 مخامخ ناسته وه، د خالقداد د ناستي انداز داسي ؤ چي دی د
 اتن خوا ته متوجه دی. بنځه د يوې بلي بنځي سره په گپه اخته
 شوه، هلته ماشوم خپلي شيدې رودلې، په دې وخت کي د
 خالقداد کفیت لږ بدل غوندي شو. پرتندي ئې خوله راغله.
 د بنځي ورته پام شو، زر ئې پوښتنه ځني وکړه چي
 "خالقداده! څه در وشو، څر خودی؟"

خالقداد زر ځان سره راټول کړی وې وئیل "هیڅ نه،
 هسي مي لږ گرمي وشوه".

"په دې یخ کي دي څنگه گرمي وشوه، طبیعت خو
 دي سم دی". بنځي بیا ځني وپوښتل.

"ته داسي وکړه چي یو ماشوم راوغواړه چي ما هلته
 د سړيو ځای ته بوزي، دلته مي ساه تنگېږي". خالقداد ورته
 ووئیل او خپله لکړه چي دده سره په څنگ کي پرته وه په
 تپرولو را پورته کړه او ولاړ شو.

بنځي هم نږدې ولاړ ماشوم ته ووئیل "راشه داماماد
 لاسه ونیسه او دباندې ئې د سړيو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقداد چي کله دهغې ناستي بنځي څنگ ته
 تږېدی نو ئې سر کښه نیولی ؤ. په کراره کراره د کور څخه
 دباندې ووتی. ماشوم ته ئې ووئیل "ماد سړيو ځای ته مه
 بیايه، لږ لږې د ساره گشت د پاره مي بوزه".

گر مه گلی زړگی علیخېدل

ماشوم هم هوبنیار و، د اتویا لسو کالو و، خالقداد
ئې د کوره بڼه لپري بوتی. خالقداد ماشوم ته ووئیل چي "بس
ته اوس څه، زه بیا خپله ځم". ماشوم هم دی هلته پرېښووی او
د کور په خوا ئې ځني منډه کړه.

خالقداد چي کله پوه شو چي ماشوم نشته، لکړه ئې
یوې خواته وغورځوله.... واگي ته ئې لاس کړی.... د تشو
بولو په بهانه..... په دوو تلو کښنستی او چشمنې ئې له
سترگو..... لپري کړې.

دنده

د پنځو شت کلني نازو د واده دوه کاله کېدل. دېرش کلن خاوند قیصر ئې په یوه پرائیویټه سیکيورټي گارډ کمپنۍ کې کار کوی. نازو تعلیم یافته وه، ښه کارنده وه. د جامو گنډلو هنر ئې په لاس کې درلودی. خاوند قیصر بیا پرائمري فيل او د لاس د خوارۍ نه ؤ. د سیکيورټي گارډ په کار کې به ټوله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس گهنتې به ئې ډيوټي کوله، ده غوښتې هم داسې کار چې ټوله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې اوسېدل د هغې محلې زیاتره نراو ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازدیگر به راتلل. په دې محله کې یوه ښځه چې نوم خو ئې چاته نه ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئیل اوسېده. دې ښځې په این، جي، او کې کار کوی. د دې باجي ادارې په کوم کې چې دې کار کوی دې ته په یوه بله محله کې د ښځو د زدکړي او ورسره د خیاطۍ یو سینټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعلیم سره سره د خیاطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بیا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې یو ستائلیک (سرټیفیکټ) او یو د جامو گنډلو مشین ورکړی چې دوی مخته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزي پر اواري کړي.

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

د باجي او نازو بنهه عليڪ سليڪ او تلل راتل وؤ.

باجي د نازو د هنر خه خبره وه. هغي به هر وخت نازو ته وئيل چي "ته د دي هنر خه خيله پيشه ولي نه جوړوي؟" نازو به انڪار ڪولو او د قيصر په آمدني به ئي شڪر باسي.

يوه ورځ باجي و نازو ته مشين راوړي، باجي نازو ته ووييل چي "ته دا مشين درسره ڪنښپرده، دلته په خپل ڪور کي ڪله ناکله جامي گنده، زه به و بنځو ته ووايم چي هغوي دي په تا خپلي جامي گندي". نازو خو اول ورته انڪار وکړي، بيا ئي د باجي په ډپر اصرار هو وکړه او مشين ئي ڪنښپووي.

ورځي او شپي تېرېدې، خاوند قيصر هم ډپر خوشحال و چي اوس د ڪور گزران ډپر بنهه روان دي. نازو هم د بنځو جامي جوړولې او ډپر اعلي گنډل به ئي کاوي.

يوه ورځ د باجي سره يوه بله بنځه چي ډپر سينگار ئي کړي و او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو خه داسي بنکارېده چي دا به ډپر شتمنه وي. پنځه جوړې جامي ئي و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډيزائنو کي را جوړي کړه. بיעه به ستا مرضي وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووييل. باجي او بنځه بېرته ولاړې، نازو هم ڪنښپسته، بياتي او ناپ ئي ورباندي راواخستې.

د قيصر د ڪور د باندي مخامخ پرتره هر وخت دوه ڪسان ناست وو. په هر روان او راروان کس کي به ئي چرت وهی او بيا به ئي پر هغه خپل مجلس تازه کوي.

گر مه گلي زړگي عليځپل

په يوه هفته کي ئې پنځه سره جوړې جامې ور وگنډلې. بنځه هم راغله، جامې چي ئې وليدلې نو ئې ډېري زياتي خوښي شوې.

"څنگه چي باجي وئيلي ؤ له هغې هم زياته کارنده ئې، هادا واخله ستا حق". بنځي د پرس څخه دوه د شنه زريانو نوټونه راوايستل او نازو ته ئې ونيول. نازو هم هغه پيسې ځني واخستې. بنځي خپلي جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چي کله ئې رخصت اخستې نو ئې نازو ته ووئيل چي "سبا به زما ډرائيور راشي او تاته به يو څو نورې جامې د گنډلو د پاره راوړي". د دې خبري کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولي چي دې نن يو په دوه پيسې گتلي وې.

په داسې کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه څخه برغ وړباندي وکړو "څوک؟"
"دا جامې واخله ميډم را استولي دي". د دباندي څخه برغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټه کړې، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځني را واخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه څخه برغ وکړې "څوک؟"

"هغه د ميډم جامې که جوړي شوي وي رائي کړه"

گر مه گلی زړگی علیخېل

نازو پوه شوه چې د میډم ډرائیور دی نو ئې جامې په یوه کڅوڼه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوڼه ئې په یوه لاس ورو باسله. ډرائیور کڅوڼه ځنې واخستله او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم ووئیلې چې په کور کې یو څه زناني او ماشومان دي، دهغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، ناپوڼه واخلي نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکر دی، زه د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، ته سبا راشه". نازو په جواب کې ورته ووئیل.

"هغه میډم ووئیلې که ستاد موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، ته ودرېږه زه ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکې، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په گډۍ کې کښنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. د باندې ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله گپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ماته سمه نه معلومېږي، ته گورې نه چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته راروان وي. کله این، جی، او واله باجی کله میډم زلیخا او دا گډۍ واله خو

گر مه گلی

زړگی علیخېل

هره ورغ راروان دی، یوشی نه یوشی به ئې ورته را
اخستی وي".

"هو یاره، زما هم لږ لږ شک پر راغی. خاوند ئې
توله ورغ د خپلي غریبی پسې ورک وي، دا هر سهار د
کوره وزی، لیاقت بازار چوړي گلی ته ځي، تاته خو
معلومه ده چي چوړي گلی څنگه گلی ده؟ آښه دا بیا بله
چي ځان ئې ښه سینگار کړی وي خو زموږ په مخ کي په پته
پرده کي ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کي وکړه.

په دا سبنازو قیصر نه کړی خبر. خدای خبر چي
هېر ئې شو که ئې په کسته داسي وکړل. د وېري که له ډېر
اعتباره چي خاوند به مي هيڅ نه راته وائي. د میډم د
ډرائیور سره د میډم په گاډی کي په پته پرده د شاپه سیټ
کي کښنسته او د میډم د کور په خواروانه شوه. د نازو هغه
دوو کسانو ته هیڅ پام نه و چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کسان نن بیا د قیصر د کور تر مخ پر تره ناست
وو. دوی ولیدل چي نازو په گاډی کي کښنسته او روانه
شوه. یو کس و آبل کس ته ووئیل چي "مانه درته ووئیل
چي دا سمه ښځه نه ده، هغه ده د میډم زلیخا په گاډی کي د
هغې د ډرائیور سره ولاړه".

دویم کس په جواب کي ورته ووئیل "هو یاره! ما
خو دومره شک نه و وړباندي، لاکن دا خود محلي گند
وخته".

گر مه گلی زړگی علیخېدل

دوی دا خبرې کولې چې قیصر د یوې خواځه سر پر
خړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور
دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راخوړند و.
حیران شو چې دا کولف بیا څنگه؟ په دغه سوچ کې و چې پر
تره ناست کسانو کې یو کس پرېغ کړل. "وروره! ستا بنځه
پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په گاډۍ کې کښېنسته او
خدای خبر چېرې ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو.
دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس
ورته گویان شو "وروره! دا محله د شریفو خلگو ده، دلته دا
دندې نه چلېږي"

"دندې؟ څنگه دندې؟ زه پوه نه شوم". قیصر په
حیرانتیا کې ځني وپوښتل.

"ځان مه اچوه، ته وائی مور نه پوهېږو چې ستا
بنځه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوه شوي یاست، زما بنځه داسې نه
ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا بنځه داسې نه ده نو هغې د میډم زلیخا
سره څه تعلق دی" دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زه میډم زلیخا نه پیژنم او نه زما د
بنځې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په
جواب کې ورته ووئیل.

گر مه کلي زړگي عليخېل

"ميدم زليخا هغه بنځه ده چي په دې بنسار کي د لويو لويو خلگو جنسي هوس و سرېدو ته بنځي سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري بنځي و دې کار ته چمتو کوي او پيسې پرگهي، څه دا اخلي او څه دې نورو بنځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئيل او په برېتوئي گوتي ووھلي.

قيصر نور پریشان شو، حيران و چي دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دويمه چا بي هم نه وه ورسره چي د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري ورباندي وغمېدې، کرار کرار يوې خواته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چي نازو داسي نه شي کېدی، هغه خوله ما سره ډېره مينه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چي پيسه ډېره بده بلاده، هر څوک په خپل منگول کي ټينگوي او بيا چي ئې زړه غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کي تلې تلې ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چي راکه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چي ولي دي ماته د هوکړه راکړه. ولي دي زه پردی او پيسه خپله کړه. په دماغ باندي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوارا روان شو. چي کله خپلي محلي ته را ورسېدی نو چي کتل ئې يوه توره غټه گاډی چي شيشې ئې هم توري وې راغله د ده د کور منځته ودرېده. ده د قدمونه وچ ودرېدل لکه چي مخکه ئې ونيسي. نازو ځني را کښته شوه، د دروازي کولف ئې خلاص کړی او کورته ننوته. گاډی روانه شوه او

گر مه گلی
زرگی علیخېدل

د محلې څخه ووته. دی هم درانه گام په زړه کي د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازي ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دندنه څخه بڼغ راغی چي "څوک؟". ده پریڼغ کړل چي "ستا مرگ". دروازه خلاصه شوه، قیصر دیو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چي ولیدل چي قیصر دی نو ئې د ځلې څه ناڅاپه ووتل "ته؟ ته څنگه دا وخت راغلي؟".

"ولي زه دا وخت نه شم راتلی... دا وخت بل څوک راي کي ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړوند څخه ټینگه ونيوله او په چغو چغو ئې ځني وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

"څه کیسه ده چي دومره قهرېدلی ئې، زمالاس پرېږده". نازو خپل مړوند ځني د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د ځلې څخه ئې ځگونه غورځول.

"دا راته ووايه چي زما په مینه کي څه کمی راغلی و چي تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، ته څه وائي؟" نازو هم په چغو شوه.

"بڼه نو اوس دا هم زه درته ووايم چي کومه دنده..... د میدم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"ته غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوه کړی ئې، زه خود هغې کورته د ناپ د پاره تللي وم.... هغه....."

"بس بس، درواغچني.... ما پخپله ولیدلې.... درواغچني..... بې حیا....". په غصه شو، د ځلې ئې

گرمه گلی زږگی علیخېل

لاس واخستی هر شه چي په خله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا دې خواته ئې لکه لېونی کتل، په دا دوران کي د نازو د گنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو خان خلاصوی، د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغی وهلی "بې حیا... بد کرداري... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې....". نازو چغی وهلی چي "دا درواغ دي.... زه پر قرآن لاس درته بدم.... زه بې حیا نه یم.... ته پر خدای باور وکړه". نازو د قیصر لاس تینګ نیولی و په کوم کي چي بیاتي وه. لاکن قیصر سرې و، طاقتور و، نازو کمزورې، بسخه ذات.

ناخپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا وخت خلاصه وه، په دې کش و بگیر کي بیاتي ولاړه د نازو د غورباندې پر مغزي برابره شوه، د ویني یو داره را ماته شوه.... نازو هم هلته پر هغه خای ولوېده.... نه ئې د خلې أف وختی او نه آه.

قیصر چي دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. دلږ ساعت د پاره په کوټه کي چپه چپتیا شوه. داسي لکه چي هیڅوک هم په دې کوټه کي نه وي. د نازو وجود د ویني د بهېدو سره کرار کرار رپیدی، سترگي ئې رږي را ختلي وې، رږ بد ئې د کوټې وچت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کي راغی نو له وامه په منډه د کوټې ووتی او د کوره و تنبېدی. هغه دواړه کسان چي د باندي ولاړ و ویو د بل سره و بوښېدل. بیا کور ته دننه راغلل، په کوټه کي چي ئې وکتل په کوټه کي ویني خورې

کرمه گلی زرگی علیخېل

وې او نازو حلاله شوې مړه پرتې وه. دواړه په منډه د کوره را
ووتل. نږدې پولیس تهانې ته ورغلل، پولیسان ئې را خبر
کړل، هغوی راغلل مړې ئې وکتی. بیائې مړې د پوست
مارتېم د پاره هسپتال ته ولېږی. پولیس د دې دواړو کسانو
څخه دا بیان واخستی چې "دا کس چې قیصر نومېدی یو
نشئې او ځماری انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله بنځه
وهله، دا بنځه ډېره بڼه بنځه وه. د پردیو جامې به ئې گنډلې
او د کور گزران به ئې کولو. نن هم قیصر د دې بنځې څخه د
ځمار او نشې د پاره پیسې غوښتې خود هغې په انکار
قیصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

خط

زما د ملگري نسيم جان عجبه عاد تونه وو. کله ئې هم خپله يو کار نه دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملگرو کول او په ملگرو کې بيا زه چي په هر کار کې به ورسره ولاړوم. که به د شناختي کار د کار و، که د پاسپورټ کار و او که ئې په هسپتال کې څه مسئله وه او که بيا د ده د مئینتوب مسئله وه. يعنې هر کار ئې پر ما بند و او د هر کار د خلاصولو چا بې ئې زه وم.

د ده د مئینتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئینېدی، چېرې چي به ئې شین ټکری لیدی نو به دی پر مئین شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "دل پھیکا عاشق" و.

يوه ورځ زما د کان چیري چي ما خطاطي کوله، د خلگو د دکانونو سائن بورډونه او بينرزمي ليکل، ته راغی. هسي خو به په هفته کې درې څلور ځلي خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چي دی په کوم نيت دکان ته راغی نو زه پوه شوم چي نسيم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فرياد شروع کړو چي "ياره منشي! ته خو پوهېږې چي په ټولو ملگرو کې ته زما تر ټولو بڼه ملگري ئې". ما خبره ورپرې کړه چي "مطلب دي وايه"

"ياره يوه انجلی مي خوبښه شوې ده" ما بيا خبره ورپرې کړه چي "دا خو څه نوې خبره نه ده".
"ته خبره خويو واره واوره"

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
"بنه وايه". ما په مسڪي ڪي ورته ووئيل توجه مي د
ده خواته ڪړه او په خپل ڪار لگيا شوم يو بورډ مي ليکي.
"ياره زه غواړم چي هغه انجلي ته د ميني ډک خط
وليکم".

"دا خو بنه خبره ده" ما ورته ووئيل.
"ياره منشي! تاته خو معلومه ده چي زه پرائمري
پاس یم، نه مي خط ليکل زده دی او نه لوستل
"نوييا؟" ما ځني وپوښتل.
"نوييا څه. ته دهغي په نوم يو خط را وليکه بس".
نسيم په حڪميه انداز ڪي راته ووئيل.

"د ميني خط خو زما والله که زده وي چي څنگه ليکل
کېږي او نه مي دا دنده پخوا ڪړې ده، البته ته مي يارئي
کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.
"بس، هر څه چي ليکې خود ميني محبت خبري په
ڪي وليکه". نسيم راته ووئيل.

"سمه ده، زه به ئي سبا در وليکم، نن دا بورډ ليکم".
ما ورته جواب ورکړو.
"نه، نه، اوس اوس به ئي ليکې". نسيم بيا حکم
راکړو.

"اوس ولي؟"
"دهغي د سينټرډ چهټي وخت دی، زه ډاک واله
جوړېږم او د چهټي د مخه ئي سينټرته وروړم".
"سمه ده". ما په خندا ڪي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم
قلم او کاغذ مي راواخستل په خط ليکلو مي شروع وکړه.

گر مه کلي
 زړگي عليخېل
 "آبسه دا راته ووایه چي نوم ئې شه دی؟". ما ځني
 وپوښتل.
 "نوم ئې نازینه دی" ده جواب را کړو.
 "بسه"

زما خوږې نازینې! بڼې چارې
 هیله کوم چي روغه جوړه او بڼه خوشحال ژوند به
 تېروي. لاکن زما ژوند ستا بغيره نه خو بڼه دی او نه خوشحال.
 هغه په دې چي له کومه ورځ چي ماته لیدلې ئې نو د شپې
 خوب را باندي حرام شوی او د ورځي سکون رانه خفه شوی.
 ما د خپل زړه خبره تاسو ته مخامخ نه شوه کولی، په دې مي
 درته د خط لیکلو جرات وکړي. زه واقعي ستاد حسن
 شیدائي شوی يم.

ستا خپل مئين
 "هلکه نوم دي وليکم که نا؟" ما د نوم لیکلو په وخت
 د نسیم څخه پوښتنه وکړه.
 "نافي الحال ئې مه لیکه او د خط د جواب پته ستاد
 دکان وليکه، زه خو هسي هم څه تهکانه نه لرم". نسیم په
 جواب کي راته ووئيل.
 "ياره موب و لي په خرابوې" ما ورته ووئيل.
 "هيش والله که دروشي، ته ئې وليکه". ده په جواب
 کي راته ووئيل.
 خبر ما هم د ملگري د پاره قرباني ورکړه او خط مي په
 دا ته کو تمام کړو.

گر مه گلی زړگی علیخېل

ستا د جواب په طمع، ستا خپل مین

"خپل خون"

خط می په یوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته
یعنې "خپل خون آرټس، زونکي رام روډ کوټه" پر ولیکله او
نسیم ته می ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بېر د سلام په منډه د دکان
نه ووتی ورک شو. زه هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ
پر لیکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسیم جان به زما په
دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمع ناست و. دوی
هفتې تېرې شوې خو هیڅ جواب نه راغی. آخر نسیم تنگ شو
راته ئې ووئیل "یاره! یو بل خط ورته ولیکه".

"یاره لږ صبر وکړه رابه شي جواب". ما ورته ووئیل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم
ئې را کړی. ما هم ورته انکار نه شو کولی، کاغذ او قلم می
راواخستل او خط لیکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازینې! بڼې چارې

هیله کوم چې بڼه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمع نه راباندي شپه تېرېږي او نه
ورځ. د خدای په خاطر شه جواب خورا کړه، ولي می داسې
څو کلوې. ستا د جواب په طمع، ستا خپل مین

"خپل خون"

خط ولیکل شو، په لفافه کې بند شو بیا هغسې نسیم
جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

گر مه گلی
هفته تیره شوه یوه ورغ ډاکخانې واله ډاکیه راغی او ماته ئې
ووئیل.

"د ځیگر خون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئیل چې "راکره". لفافه ئې راکره، په یو
کاغذ ئې راخنه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سربره
د نازنینې نوم لیکلی ؤ. زړه مي ډېر وغوښت چې د نازنینې
جواب وگورم چې څه ئې لیکلي دي، بیا مي فکر وکړی چې نه
د ملگري دی باید چې ملگری خپله دا لفافه خلاصه کړي او
وې گوري. لفافه مي د ټیبل په دراز کي کېښوده او خپل کار
ته کېښستم.

څو ورځي تېري شوې خو نسیم دکان ته راغی. یوه
ورغ غرمه خواته هغه ډاکیه بیا راغی، یوه لفافه ئې راته
ونیوله "ځیگر خون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځني
واخسته، دستخط مي ورکړ او ډاکیه ولاړی.

لفافه مي د ټیبل په دراز کي د هغې لومړی لفافې
سره کېښوده. ما بنام چې کورته تلم نومې دواړي لفافې په دې
نیت د ځان سره واخستې چې نسیم ته به ئې کورته وروړم،
هسي هم د هغه کور زما په لار کي ؤ. سیدها د نسیم کورته
ورغلم، د کور دروازه مي وروټکوله، لږ ساعت وروسته د
نسیم کشر وروړو نسیم د کوره را ووتی. سلام دعانه پس مي د
نسیم پوښتنه ځني وکړه. هغه په جواب کي راته ووئیل چې
"هفته مخ کي زموږ پیلار هغه د کار روزگار د پاره ایران ته
ولېږی". زه حیران شوم چې د تلونه مخ کي ئې راخنه رخصت
هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د نسیم څه مي رخصت

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

واخستى او د ڪورپه خوارا روان شوم. ڪورته چي راغلم نود
 ماخوستن ڏوڏي تياره وه. ڏوڏي مي وخورله، خپلي ڪوتپي
 ته ولازم، د سدرى (واسڪٽ) د جيب نه مي هغه خطونه را
 وايستل. زرڙه مي و غوبنٿل چي وي گورم بيا مي وئيل نه د
 ملگري دي خفه به شي راخه. په دغه هو، نا، ڪي مي يوه
 لفافه خلاصه ڪره، خط مي ڄني را اوباسي، په خط ڪي ليڪلي
 خط (خطاطي) ئي ڏيره بنائسته وه. بالڪل ديو ڪاتب په شان
 ئي ليڪلي و. ماته ئي خطاطي ڏيره زياته خوندار ڪره. بالڪل
 داسي و لکه چي ما پخپله ليڪلي وي. د خط متن داسي و.

السلام عليكم..... بنې چاري

نه پوهيم چي ستا د خط ڇه جواب در ڪرم. نه
 مي ليدلي ئي او نه مي اور پدلي ئي. خو ستا خطاطي
 ڏيره د ڪمال ده. زما ڏيره خوبه شوه.

والسلام..... نازينه

د خط متن حيران ڪرم. ولي چي ليڪلي
 خطاطي خو زما وه. لاکن د زرڙه خبره د نسيم جان وه. زر
 مي دويمه لفافه خلاصه ڪره، خط مي ڄني را
 اوباسي، د خط متن ڇه داسي و.

السلام عليكم..... بنې چاري

ما اول هم درته وليکل چي ما تاسو نه ليدلي
 ياست او نه اور پدلي ياست، لاکن که زما د زرڙه خبره
 اور بدل غواڙي نو ستاسو خطاطي بالڪل زما د

گر مه گلي زړگي عليخېل

خونښي د خطاط په شان ده. ستاسو خطاطي زما ډېره
خوښه شوه. مننه

والسلام نازينه

حيران ئې کړم چي دا خو بله کيسه ځني جوړه
شوه. د نازيني خطاطي هم اعلى خطاطي وه. بالکل
زما د خطاطي په شان.

زړه مي وغوښت چي يو بل خط ورته وليکم
او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده؟

سهار چي دکان ته راغلم نو اول مي کاغذ او قلم
راواخستى او نازيني ته مي خط ليکل شروع کړى.

اسلام عليکم خوږې نازيني ښې چارې!

هيله کوم چي د ژوند په شپه او ورځ کي به د
خوشحالى شپې درباندي زياتي وي.

ستا خطونه مي ولوستل. تا په کي زما د خطاطي
ډېر تعريف کړى ؤ، ستا ئې مننه. ستا پوښتنه دا وه چي تا
زه نه يم ليدلى، نو که ما ليدل غواړي نو زما دکان چي په
زونکي رام روډ دى او د ځيگر خون آرتس په نامه دى
راشه. بيا د هغه وروسته تاسو خپله فېصله وکړئ چي زه
ستاسره د مينې کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځيگر خون

خط مي په لفافه کي واچوى، پته مي پر
وليکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوست مي کړى.

ڪرمه ڪلي زري ڪي عليخېل

دوي ورڃي وروسته ڏاڪيه راغي، يوه لفافه
 ٽي راکره، دستخط ٽي رانه واخستي او ولاڀي. زرزر
 مي لفافه خلاصه ڪره، د نازيني خطو، د خط متن
 داسي وچي

السلام عليكم ڀيگر خون صاحب

هيله ڪوم چي روغ جوڀ به ٽي. ستا خط مي
 ولوستي. واقعي زما هم ستا د ليدو ڊپر شوق پيدا
 شو. هغه په دڀ چي ستاسو خط دومره بناسته او
 نفيس دي نوتاسو خپله به څومره نفيس ٽي. زما د
 استاد خبره چي د خطاطي څخه د انسان ڪردار
 معلوم ٿي. نوز به انشاالله د اتوار په ورځ سهار
 ستاسو دڪان ته درڄم. ولي چي د اتوار په ورځ زمور د
 سينٽر ڇهتي وي. نور مجلس به هم هلته ڪوو.

والسلام نازينه

د نازيني خط مي دوه ڄلي ولوستي، نن د
 جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوي ورڃي پاته وي. دا
 نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه راباندي يو
 ڪال شول، ٻنهي نه تڀر ڀڏي. آخر د اتوار ورځ هم
 راغله، دڪان مي ٻه صفا ڪري، خپلي خطي فنپاري
 مي آخوادڀ خواپه ڊپو الونورا ڄورندي ڪري. لڀ
 ساعت وروسته په برقعه ڪي يوه زنانه راغله، مخ ٽي
 پتو، سلام ٽي وڪرو. زڙه مي راته ووٽيل چي دغه ده
 راغله. ما ورڅخه پوئتنه وڪره "و عليكم سلام جي".
 هغي ٻنهي مخ لوڻ ڪرو. ماچي ورته وڪتل نو د ڄلي

گر مه کلي زړگي عليځپل

نه مي ناڅاپه ووتل "ته، ته دلته څنگه؟" هغې له ما څخه وپوښتل. "استاد جي تاسو دلته څنگه؟". زما د خطا ټي شاگرده فهميده زما مخته ولاړه وه.

"هو زه، راءه راءه دلته کښېنه". ما ورته نږدې پرته چوکی خواته د کښېنستو اشاره وکړه. خپله هم پريوه چوکی مخامخ ورته کښېنستم. زړه کي مي وييل چي دا بيا له کومه خوا راغله. ټول جوړکار ئي خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نا، دا زما د ملگري او د ډېر لوی خطا ټي ځيگر خون دکان دی". ما رښتوني حال ځني پټ کړو او پوښتنه مي ځني وکړه. "ته دلته څنگه؟".

"هسي تېرېدم په دې دکان کي مي پام شو نورا وگرځېدم". دا خبره ئي وکړه او شاوخوا ئي په دکان کي راځوړندو فنيارو ته وکتل.

"دا ستاسو فنيارې دلته څه کوي؟". پوښتنه ئي رانه وکړه.

"دا، دا مي دغسي ځوړندي کړي دي". ما هم فنيارو ته وکتل او جواب مي ورکړو.

"ځيگر خون صاحب چپري دی؟". بيا ئي رانه پوښتنه وکړه.

"هغه دي خدای وبخښي يو کال مخ کي وفات شو، دا دکان ئي ماته راپاته دی". جواب مي

ڪرمه ڪلي زريڪي عليخېل

ورڪرو. دا ڊڀره پريشانه شوه. لاندي ڪمڪي ته ئي
ڪتل، بيا ناخاپه ولاڙه شوه "زه ڪم پرمانا وخته دي".

"لڙ ساعت خو ڪنڀنه، چاي يا شربت خو
وچنبه". زه هم ولاڙ شوم او ست مي ورته وڪرو.

"نازه ڪم، د خدای په امان". دا په روانڊو
شوه چي زماد ځلي نه ناخاپه دا خبره ووته چي "ته نن
سبا ڇه ڪوي؟ يعني ڇه ڪار روزگار دي پيدا ڪري دي
که نا؟".

"هو استاد جي، زه په آرٽ سيٽر ڪي و
انجون ته خطاطي بنوونڪي يم، ستا د دعا په برڪت د
خطاطي يو ڪتاب مي هم چاپ دي، دهغه ترون مي
ستا په نامه ڪري دي". راته ئي ووئيل.

"مبارڪ مبارڪ ڇه نومبري ڪتاب؟"

"خط نازنين". دي جواب را ڪرو.

په دي نوم اورڀدو سره هڪ پڪ حيران شوم. د
وجود وڀڻستان مي جگ جگ ودرڀدل، فهميده زه ڇپل
خواته متوجه ڪرم او د تلور خصت ئي راڅخه
واختي. "استاد جي زه ولاڙم د خدای په امان". ماهم
په مڙه ځله ورته د "خدای په امان" ووئيلو. زه حيران وم
چي دا خو هغه د خطونو والا نازينه ده. ڇپل نوم ئي بدل
ڪري دي لکه ما چي نوم بدل ڪري دي. هلته فهميده ٿوله
لازه صرف په دي سوچ ڪي وه چي که ڇيگر خون مردی نو
ماته خطونه چالیکل؟ داسي خونه دي چي منشي استاد
راته ليکل؟ نانا داسي نه شي ڪبي، منشي استاد ڊپر

زړګۍ عليڅپل

ګرمه ګلۍ

شريف دۍ، که هغه داسي کول غوښت نوبه ئې پخوا لا

کړې و چې څه وخت زه دده پنځه مياشتي شاګرده وم.

د هغې ورځې وروسته نه د نازيني خط

ځيګر خون ته راغی او نه د ځيګر خون خط و نازيني

ته. نازينه که مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه

خطاطي مئینه شوې وه کومه خطاطي چي د دې د

استاد و خطاطي ته سل فيصده ورته وه.

چمچہ

له سهار راهيسي وڙي تڙي د ڪوتي بنا رپه
 واهونو گرڇڏي. يوه پيسه ئي هم د خير ي او خيرونو
 جامو په يوه جيب کي نه وه. غيرت دې ځي ته رارسولي
 و چي چاته ئي د يوې روپي سوال هم نه ڪاوه. اوس نو
 لوږي زور ورباندي وکړو او دې سوچ په مخه کړو چي د
 دې ميرات مري نس د ډکډو څه چاره پکار ده. په سر
 پک، لوي برېتونه، بېره بېره، د ټيټ (گردي) قد
 خاوند، لوي خيرون واسکت ئي اغوستي، د قميص
 بټن ئي خلاص، تيز اسماني شني جامي ئي په غاږه،
 په خولو لوند غورپر تندي نيولي، چوتي ئي هم يوه
 شڪډلي او يوه ترلي په پنبو، د سيټه موتي رام د وږو
 وگودام ته مخامخ ودرېدي. اوس نو وخت د ماښام و.
 سيټه موتي رام په گودام کي مخامخ ناست په حساب
 کتاب بوخت و. دي هم وگودام ته مخامخ ولاړ و او
 سيټه موتي رام ته ئي غير خير کتل. د سيټه موتي رام
 منشي چي يو مسلمان و سيټه ته نزدي ډر په ادب
 ولاړ و، په ده کي نظر شو. نابيره ئي پر ده ږغ کړو چي؛
 خله دلته ولاړ ئي؟ څه ورک شه.

گر مه کلي
زړگي عليخېل
سپته هم خپلي سترگي راپورته کړې او د دۀ په
خوائې وکتل.

اسد هم و برېدی او د پوډري غوندي ئې خپل
غیگر وگراوه او د تگ تکل ئې کاوه چي سپته پرېرغ
کړو.

و درېبه، دا واخله.

سپته د لسو روپو نوټ و منشي ته ورکړو
چي دې سړي ته ئې ورکړه. اسد و درېدی چي خۀ به
راکوي.

منشي راغی او په قهر لړلې لهجه کي ئې و
اسد ته د لسو روپو نوټ و نیوو او ورته ئې ووئیل؛

آدا واخله، یو خوله تاسو نه یو خلاص، ټوله
ورخ تاسو یاست او خیرات دی. د دې وئیلوسره منشي
پرته دننه گودام ته ولاړی او اسد د لسو روپو نوټ په
مټ کي ټینگ و نیوو او یوې خواته روان شو. اوس نو
په دې لسو روپو خه خوړل پکار و، روان و چي پریوه
دکان ئې سترگي ولگېدلې چي پر لیکلي وو؛

(بمبئی بریانی، فی پلیٹ دس روپے)

زړه ئې خوشحاله شو، روح ئې تازه شو. چي دکان
ته ورنزدې شو نو د بریانی خوړبوئې د سپر مودلاري و
مغزو ته ولاړی. زرو رغي په دکان کي پریوه چوکی

ڪرمه ڪلي
 ڪنڀنستي. يولس ڪلن ماشوم ورته راغي او ورته ئي
 ووئيل؛

سنگل يا ڏبل؟

ده زرد لسو روپو نوٽو ورتو ونيو، هغه چي د
 ده دلاسه نوٽو واخستو نوٽو د ده دلاس په خولو
 لوند شوي و. ده ته ئي په تريو تندي وکتل او ورتو ئي
 ووئيل چي؛

په نهين چلتا.

دغه لرم، ډپر وږي يم.

ماشوم بېرته وگرځېدي او نارو ئي ڪړه.

ايڪ سنگل.

لږسات وروسته ئي د اوبو ډڪ جگ او يو
 گلاس راوړو د ده په مخ کي ئي پر ټيبل ڪښنو دو. ده زر
 گلاس د اوبو نه ډڪ ڪړو او په يوه ساه ئي گلاس تش
 ڪړو، بيا ئي بل گلاس ډڪ ڪړو او هغه ئي په يوه ساه
 تش ڪړو.

لس ڪلن ماشوم راغي د ده و مخ ته ئي د برياني
 پليٽ ڪښنو دو چي ورسره دو ي ڇمچي وي. ده فڪر
 او ڪړو چي دا يوه خود خوراڪ ڇمچه ده نو دا بله بيا
 چي غابونه لري د خه د پاره ده؟

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
غربت او فاقو دې حائي ته رسولي و چي د خانه
سره به لگيا و خبري به ئي ڪولي. دل سوچ ڪولو
وروسته ئي ماشوم ته برغ ڪرو، هغه راغي

جي اور ڪيا چا پيئي؟

يوه پوئستنه ڪوم. دا يوه چمچه خود خوراڪ ده
او دا بله غائب لرونڪي چمچه د خه د پاره ده؟
يه گوشت ڪيلئي هه.

گوشت؟

ها جي.

ڪوم دي گوشت؟

برياني مي هه.

ده زرد خوراڪ چمچه را واخسته او په برياني
ڪي ئي وو هله. لاندي يوه بېخي وره د چرگ غاره
پڪبني پرته وه. ده چي ورته و ڪتل نو د خانه سره ئي
و خندل او دې چمچو ته گويا شو.

هاي چمچو! تاسو هم څومره د ڪارياست. چي
قد مو غت وي نو په لوي دېگ ڪي ڪارور ڪوي. چي قد
مو برابر وي نو په ڪوچني دېگ ڪبني. چي قد مو وور
وي نو د خوراڪ د پاره ياست. چي قد مو زما غوندي
بېخي ڪوچني وي نو د چاي په لڙو ڪي ڪارور ڪوي.

ڪرمه ڪلي. زڪي عليخېل

تاسو هم عجيبه ياست، اواره چمچه، غابن داره چمچه،
جالي داره چمچه، واه، عجيبه نومونه اورنگونه لري.
په ڪور ڪي پيا د زنانو په لاس ڪي او د نرانو پسرود يو
لوي هتتهار په توگه استعمال پري. زما خو هپري
سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لري. د هر شتمن
په څنگ ڪي ياست، د افسرانو په څنگ ڪنبي، د
ملايانو په څنگ ڪنبي، د سياسي ليډرانو په څنگ
ڪنبي، واه چمچو واه. لکه څنگه چي هغه منشي د هندو
سيته په څنگ ڪي چمچه و.

اسد و چمچو ته مخاطب د خانه سره لگيا و،
چمچه ئي راواخته او په برياني ئي د نس دوزخ ډکول
پيل ڪړو.

زړگي عليخېدل

گر مه گلي

گمان

د هغې د سترگو مخته کرار کرار تياره
 خورېده..... پنبوئې کار پرې ايښی ؤ..... وړې
 سترگي..... گول غنم رنگي شهريه ئې مړاوي
 کېدله..... د حسيني حسن واره واره پيکه کېدی.
 وينه..... تکه سره وينه..... خنډه وينه.....
 کومه چي د هغې د مړوند څخه بتدريج روانه بهېدله ،
 په وجه پر هغې کمزوري خوره کړې وه. زړه ئې
 ډوبېدی..... د نبض رفتار ئې واره واره کمېدی.....
 د کوټې د دروازي گنډي کومه چي له دننه څخه بنده
 وه..... ته ئې ډېر په مايوسۍ کتل..... د کور ټول
 وگړي په خپلو خپلو کوټو کي داسي نتوتي وو.....
 لکه مورگان چي د پيشود وپري په خپلو سوړو کي پټ
 شوي وي.

د حسيني د لاس نبض پرې شوی ؤ..... هغې د
 خپل ژوند وروستی ساهوي اخستلې..... ساه ئې واره
 په واره تنگېدله.... او داسي تنگېدله ته به وائې چي يو
 چاد ستوني نه نيولې ده.

د شپې يوولس بجې وې..... د کور ټول وگړي
 خپلو کوټو ته د ویدېدو د پاره تللي وو. پنځوینست کلنه

گر مه گلی
 زرگی علیخېل
 غنم رنگې حسینہ کومه چي یوه ډېره هونبیاره او نیکه
 انجلی وه خپلي انا ته دوا ورکړه او خپلي کوټې ته راغله.
 څنگه چي ئې د کوټې دروازې دننه څخه گنډي کړه او د
 خپل پلنگ خواته راوگرځېده ناڅاپه دهغې پښه د یو
 لوی شي سره ولگېده او دا ولاړه پر مخامخ پرته د شیشو
 پر گلابنی ونښته چي له کبله ئې بدبختانه د لاس نبض
 پرې شو.

لومړی خو هغې فکر وکړی چي دومره خوږ نه
 دی، معمولي پرې دی، لاکن کرار کرار د ویني د زیات
 بهېدلو په وجه د دې پر سترگو تیاره خوره شوه..... ژبه
 ئې گونگه شوه..... پښو ئې بالکل کار پرېښودى.....
 دا پوه شوه چي د دې آخري وخت راغى..... دې په زړه
 زړه کي ووئيل چي

"خلگ به وائي چي حسيني خودکشي کړې ده....
 زما د جنازې لمونځ به هم د وخت ملایان نه ورکوي.... پر ما
 به قسما قسم فتوې لگېږي.... زما مور او پلار به له شرمه
 چاته مخ نه شي ښکاره کوى.... زما وروڼه به د خلگو
 پېغورونه اوري..... زما ورېندار گاني به په خپل پلرگنۍ
 کي پر ما خبري جوړوي.... لاکن زما خدايه! ته ښه خبر ئې
 چي ما خودکشي نه ده کړې". دا ئې په زړه کي ووئيل، کلمه
 ئې تېره کړه او سترگي ئې پټي کړې.

گر مه گلی

زړگی علیخېل

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که بیا حاصل شي
 نو هغه ته مور عشق وئیلی شو که نه؟
 ریاض چي یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم
 یافته، جگ نری، د مور او پلار د سترگو تور او د پنځو
 وروڼو تر ټولو کشرنازولی وروړؤ. یوه خور ئې
 درلوده چي هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته واده
 کړې وه.

کله چي ریاض د څوارلسم ډگری تر لاسه کړه نو
 په یوې پراوئیت کمپنی کي فیله آفسر ولگېدی.
 خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقی په څواروان
 ؤ. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري
 غوندي ښکلي سیمه کي د ورکشاپ د پاره د کمپنی د
 خوالېږل کېدی.

کمپنی چي وکتل چي ریاض ډېر محنتي او
 قابل ځوان دی نو ئې د کمپنی فنانس (مالیات) آفسر
 پرچوکی کښېنوی. د ټولي کمپنی کهاته د ده په لاس
 کي وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنی هم ورځ په
 ورځ ترقي کوله.

ڪرمه گلي. زريگي عليخېل

يوه ورڃ ڊڪمپني جي، ايم (جنرل منيجر) ڊي
خپل دوتر ته راو غبستي، ده ته ووئيل چي "نن نن به
تاسو لاهور ته رواني، داستا سو ٽڪٽ ڊي، هلته په
لاهور کي ستا سو ڊاسٽوگني په يو ڊپر بنه هوٽل کي
بندوبست شوي ڊي، سبا ستا سو ڊمسٽر انور سره ما
ميٽنگ فڪس ڪري ڊي، هاڏا فائل واخله، اوس اوس به
ئي سٽيڊي ڪري، په ڊي فائل کي هغه ٽول ڊيٽيل ڊي
چي ڊڪوم به تاسو په ميٽنگ کي ڊسڪس ڪول وي".
"ضرور سر، تاسو بي فڪره شيء". رياض فائل
اولفاهه ڄني واخستله او خپل ڪيبن ته ڄني روان شو.
ماز ڊيگري رياض ڊڪوتي ائيرپورٽ ته ڊدوتر په
گاڏي کي ولاڙي. په جهاز کي ڪنٽسٽي او ڊدو
ساعتو سفر ڪولو وروسته لاهور ته ورسپڏي. گاڏي
تياره ورته راغلي وه، ڊي ئي سيداها خپل ٽاڪلي هوٽل
ته ورسوي. هلته خپلي ڪمري ته ولاڙي. دلڙ آرام ڪولو
وروسته ئي ڪمري ته ڊوڊي راو غبستله. ڊوڊي
خوڙولو وروسته ئي ڊميٽنگ فائل راو اخستي، بنه
ئي سٽيڊي ڪري. گهري ته چي ئي وڪٽلي نو ڊشيپي يوه
بجه شوپي وه. فائل ئي ڊڄنگ پريٽيل ڪنٽرول ووي او
ويده شو.

ڪمره ڪلي زيرڪي عليخېل

سهار چي را پورته شو نو ئي حان تيار ڪري.
ناشته ئي په خپله ڪمره ڪي و ڪره او د ميتنگ په خوا
روان شو. د ميتنگ حاي هوٽل ته نږدي و. د پرون
ماخوستن گادي، ورته راغلي وه. دي ئي د ميتنگ
حاي ته ورسوي. نيمه ورځ ئي په ميتنگ ڪي تېره ڪره.
ميتنگ ئي بنه ڪامياب شو. دهغه حاي چي را ووتی نو
ئې په فکر ڪي ديوه ملگري دا خبري راغلي چي لاهور
د حسن بنار دي. په لاهور ڪي حسن پرېمانه دي. چي شه
دي زړه غواړي هغه پيدا ڪڀري په ڪنبي. د بنائستو او
تنڪيو انجونو ڪمي نشته. ڊپرو خلگو دا تنڪي غوٽي
حاصلي ڪري دي او خپل ٽول ژوند ئي ورسره تڙلي دي.
ڊپرو خلگو بيا په لڙو پيسو صرف د سات تڙي د پاره د
دي تنڪيو غوٽيو خوند اخستي دي.

رياض اول حل لاهور ته راغلي و. د حسن وليدلو
ته لڙواله شو. زړه ئي و غوڻت چي د سات تڙي د پاره نه
بلڪي ڪه دي د ژوند ملگرتيا د پاره د حسن په بازار ڪي
يوه حسينه تر لاسه ڪره نوبه دي ژوند هوساشي.

په گادي، ڪي ڪنڀنستي، د گادي ڊرائيور ته
ئې ووئيل چي "مينار پاڪستان ته درڇه". هغه هم دي
مينار پاڪستان ته بوتلي. هلته د مينار پاڪستان په سبزه
زار ڪي وگرڇدي. هيڄ يو داسي حسن ئي په نظر نه شو

گر مه گلی زړگی علیخېل

چي دده د زړه تسکين ئې کړی وای. بیا راغی پریو
بینچ کښنستی. دلاري په آبله خوا مخامخ پریینچ یوه
بنځه ناسته وه. د ریاض چي په کي پام شو نو بنځه ورته
لږ غوندي پریشانه ښکاره شوه. چي ښه په غور ئې
ورته وکتل نو په خهره کي ئې سترگي ښخي شوې. ډېره
ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټي غټي توري
سترگي، تک تور وښتانه، تک سره لاکن لږ پنډه
شوندان. ریاض د دې ښځي په حسن کي لاهو شو،
ولاړی ورباندي عاشق شو. ریاض د ښځي په حسن کي
لاهو و چي د ښځي هم په ریاض کي پام شونو د لږ
ساعت وروسته د خپل بینچ څخه را ولاړه شوه او د
ریاض د بینچ په خوارا روانه شوه.

کله چي دارا روانه وه نو ریاض د دې په تگ او
وجود کي پام شو. په یو داسي انداز کي را روانه وه چي
د سپري د وجود ټول وښتانه ورته جگ درېدل. په ډېر
زاکت، په سرو شونډو مسکي راغله د ریاض په څنگ
کي پریینچ کښنسته.

"اسلام علیکم" چي څنگه کښنسته نو ئې ریاض ته
سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانی کي نیم جواب ورکړو.

گر مه گلي زړگي عليځپل

"آپ کسی کو ډهونډر په ښځي؟" ښځي په مسکي شونډو په اردو ژبه پوښتنه ځني وکره او تکرې ئې لږ د خپل گړپوان نه لپري کړو.

رياض چي د دې گړپوان ته وکتل چي د قميض غاړه ئې ډپره لويه وه، تکه سپينه لکه شيدې نيمه سينه ئې ښکاره کېده. د رياض ژبه گونگه شوه.

"میں نے آپ سے پوچھا کہ آپ کسی کو ډهونډر په ښځي؟" ښځي دا حل په داسي انداز کي ځني وپوښتل چي د رياض د وجود ټول وپښته جگ ودرېدل. ښځي په يوه گوته د خپلو وپښتو سره لوبي کول پېل کړو او دا بل لاس ئې د رياض په ځنگانه کښېښودى.

د رياض په وجود کي لکه کرنټ چي پيدا شي داسي کيفيت خورشو. پرتندي ئې د خولې شاخکي ښکاره شوې، د سترگو رپ ئې لا ورک شو.

ښځي ورته په ځنگانه يوه چونډ که ورکړه. رياض زريدار شو، ښځي ورته ووئيل چي "میرے ساتھ چلو گے يا اپنے ساتھ لے جاو گے؟"

رياض اوس لږ قدرې بيدار شوى ؤ. ځان ئې سره سم کړو، خپل حواس ئې په قابو کي کړل او ورته ئې ووئيل.

ڪرمه ڪلي
زڪي عليخېل

"ما چي ڪله تءُ وليدلې نو په اول نظر کي
درباندي عاشق شوم. ستا تر راتگ پوري ما تءُ په خپل
تصور کي حاصله ڪرې هم وي، ما تءُ خپله دنيا هم
گرځولې وي، ما ستا رنگه بنائسته چرته په ژوند هم نه
وه ليدلې، واه، د قدرت خومره بنائسته تخليق ئي. خو
افسوس چي تا څوڪ نه شي حاصلولاي. ستا سره عشق
لا حاصل عشق دي. زه شايد د دنيا واحد کس يم چي د
لږو ساعتو د پاره ستا رښتوني عاشق شوم. لاکن زه
دعا کوم چي زما رنگه دي بل څوڪ دا ستا په شان
بنائست باندي عاشق نه شي."

"وه کيؤ؟" بنځي په حيرانتيا کي ځني وپوښتل.

"زما په خيال چي په پښتو پوهېږي؟"

"هاں ميں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانوں سے ہے"

بنځي په جواب کي راته ووئيل.

"اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" بنځي وپوښتل.

"هغه په دې چي تءُ په بني آدم کي لا حاصل بشر

ئې. د نرانو و جنسي جذباتو ته تسکين خو بخښلی

شي، لاکن و نرته خپل ټول ژوند او وراثت نه شي

ورکولاي."

لوېته

شاله چي څنگه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر
پر مخ د خوشحالی وړانگې ښکاره شوې. شاله راغله
په دکان کي پر یوه پرته چوکۍ کښېنسته. پنځوینست
کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسي چي هر
څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئین و،
خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ
ورته په چوکۍ ناسته وه، ټکری ئې په سر و خونیم، ښځ
ښځ ئې دلبر ته کتل چي دا وخت و دوو ښځو ته ئې
کپړې (رختونه) ورنښکاره کول. تر اوسه شاله هیڅ یوه
خبره نه وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته
دواړو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په
یوه کڅوڼه کي واچولې او ښځي د دکان نه ووتې. شاله
زررا ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پرینچ
کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنگ کي
کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چي د شاله د وږې سره
ئې وږه لگېدله. شاله لږ وڅکېدله. "دا دومره ورځي
چپري وې ظالمي، خو په انتظار انتظار دي ویلي کرم".
دلبر ورته په مینه او گیله منه لهجه کي ووئیل.
"زه هم دغه غواړم چي زما په انتظار کي ویلي
شې". شاله هم په نخرو کي ورته ووئیلې.

ڪرمه ڪلي زڪي عليخېل

"ستا خوبنه ده، خپل عاشق بنه ڪروه، ته زوروره ئي، ته دهر شه ڪولو اختيار لري". دلبر په جواب کي ورته ووييل.

"په راروانه جمعه زماد ورو واده دي، يوي دوي بني ڏکي جوڙي رانڪاره ڪه".

دلبر ولاڙ شو، د شلف نه ئي دري څلور جوڙي ڪپري را واخستي چي بپخي بنائستي او گراني معلوم ٿي.

"دا خو ڏپري بنائستي جوڙي دي، په شو دي؟". شاله پر ڪپرو لاس تپر ڪري او ڇني وي پونتل.

"ستا دپاره دا قيمت نه لري، تر تا جار دا جوڙي". دلبر په جواب کي ورته ووييل، د شاله فڪر په جوڙو کي و خود دلبر سترگي او فڪر د شاله په وجود کي و. شاله غلي وه، دلبر پوه شو چي گوانن دي ڪار جوڙي، راءه يو وار ئي بنڪله ڪه.

"شاله!" نن خومي ارمان را پوره ڪه"

"ڪوم ارمان؟"

دلبر راغي په څنگ کي بيا ورته ڪنڀنستي، وره ئي د شاله د وڙي سره لڳدله، شاله خاص باک نه په کي ووهي، "يو وار دي بنڪلول غوارم". دلبر په داسي انداز کي ورته ووييل چي شاله لڙو ڏاره شوه زر

گر مه کلي
لږ ځني لږي شوه. "دلته؟... يا دلته نه... بلکي اوس
نه، بل وخت."
"بيا کله؟... هر وخت مي لکه کتو پراور
خوټکوې."
دلږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئيل "د
واده په ورځ."
"قول دی... بيا خوبه انکار نه کوي؟" دلبر
ځني وپوښتل.
"زه ټوله تر تا قربان زما جانانه... خو اوس او
دلته نه." شاله په جواب کي ورته ووئيل.
"نو بيا چري به سره وينو؟" دلبر زر ځني
وپوښتل او په داسي انداز کي ئي ځني وپوښتل لکه
سم د لاسه دي سبا جمعه شي.
"د واده په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ
شي نو به زه دلته راشم، بيا چي چري ستا خوبه وه هلته
به ولاړ شو خو صرف د دوو گهټو د پاره." شاله په
مسکي کي جواب ورکړ او د تلو د پاره ولاړه شوه.
دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامي ئي ورته په يوه کڅوڼه
کي واچولې او رخصت ئي کړه.
د جمعي ورځ شوه... ماسپښين ورا تياره
شوه... شاله د ناخوبي او ستريا بهانه وکړه په ورا کي

ڪرمه ڪلي
زرڪي عليخېل

د تلو خنجه پاته شوه.... خنجه چي ورا ولاڀه نو شاله زر
زر ٽڪري په سر ڪڀي، د ڪوره ووته او نڀډي د بنڄو
جامو مار ڪي ته ولاڀه. دلبر ورته په انتظار و.....
خنجه چي شاله د ڪان ته راغله نو دلبر په گيله منه لهجه
ڪي خني وپوښتل. "خومره خندا دي و ڪڀو؟"
"ورا و خندا پله، زه خوله وخته لاتي ياره وم."
جواب ئي ور ڪڀو او راغله پريوه چوڪي ڪښڻسته.
"د ڪښڻستو وخته نه لرو، هه چي خو." دلبر
ورته په ولاڀه ولاڀه ووئيل او د تلو اشاره ئي ورته و ڪڀه.
"چڀري خو؟"
"ما ديوه ملگري خنجه گاڏي راوستلي ده، خو
چڪر وهو بېرته زر راڄو."
"داسي نه چي نا وخته شي؟"
"نه نا وخته ڪڀي، زر راڄو، ته درڄه." دلبر د
تاذيلي په انداز ڪي ورته ووئيل.
"خو دلبي به مجلس و ڪڀو، د دباندني تلو خه
ضرورت دي؟". شاله ورته ووئيل.
"تاله ما سره قول ڪڀي و، اوس گوره بي قول
مه ڪوه". دلبر په گيله منه لهجه ڪي ورته ووئيل.
شاله لږ سوچ و ڪڀو، بيا ئي يوه سره اسوڀلي
و ڪڀه او ولاڀه شوه "درڄه، خو گوره زره راڄو."

گر مه گلی، زړگی علیخېل
دلبر هم خوشحاله شو، د خُلي نه ئې ووتل
"خود، خود، ستا حکم په سر سترگو."
شاله ته ئې ووئیل چي "ته اول درووزه، د
مارکیت د باندي یوه سپینه گاډی، ولاړه ده، دهغې سره
و درېږه، زه دکان بندوم درېسې درخم."
شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په
ټکري کي بڼه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکیت
د باندي د یوې سپیني گاډی سره ودرېده. لږ ساعت
پس دلبر هم راغی. دواړه په گاډی کي کښېنستل. شاله
د دلبر سره څنگ کي مخ سیت کي کښېنسته. دواړو د
مینی درازو نیاز خبري کولې. لږ ساعت پس گاډی د
په یوه سرمایه داره علاقه کي د یوې بنگلې مخته
و درېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کي وپوښتل. "دا
مور چپري راغلو، دا د چا کور دی؟"
"دامي د یوه ملگري کور دی، هغه اسلام آباد
ته تللی دی، بنگله ئې خالي ده چا بي ئې ماته را کړې
ده." دلبر د دې جواب سره د گاډی نه شپوه شو. د جیب
نه ئې چا بي را وایستله او د بنگلې دروازه ئې په
خلاصه کړه. بېرته راغی گاډی، ئې نښاسله. د گاډی نه
شپوه شو ولاړی دروازه ئې بېرته بنده کړه. شاله لا
هغسي په گاډی کي لږ فکر منده ناسته وه. دلبر راغی د

ڪرمه گلي. زريگي عليخېل

شاله د خواد گهاڙي، دروازه ئي خلاصه ڪړه "بې غمه راعه، شوک نشته، صرف ما او تايو." دواړه دننه ولاړل، په ټي وي لانچ کي پريوه صوفه سره کښنستل، شاله لږ خوف اخستې وه، دلبر پوه شو چي شاله خوفزده ده نو ئي زرد چاي او جوس پوښتنه وکړه. شاله د جوس فرمائش وکړو. دلبر ولاړ شو د پخلنځي (کيچن) خواته ولاړي. شاله غټ ټکري له خانه لپري کړو او په غاړه کي ئي پروت نري ټکري ئي په سر کړو. په نوي جامو کي ډېره زياته بنائسته بنکارېده. هسي هم ډېره بنائسته وه. دلبر هم د دوو گلاسونو جوسانو سره راغي. څنگه چي ئي پر شاله سترگي ولگېدې نو ئي د بدن ټول وېښتان جگ جگ ودرېدل. وي وئيل "شاله ته په دې جامو کي ډېره بنائسته بنکاري".

"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسکي شونډو د دلبر د تحفې تعريف وکړو. "دا جوسان دي له کومه کړو؟" شاله د جوس گلاس د دلبر څخه ونيوی او ځني وي پوښتل.

"ملگري مي راته وئيلي وو چي فريج د هر څه خورا کي او څښاکي شيانو څخه ډک دی".

"شاله!"

"هن"

گر مه گلی زړگی علیخېل

"خپل قول خودي په یاد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانہ انداز کي جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدې شو. دومره ورنږدې شو چي وږه ئې د شاله د وږې سره جنګېدلہ. شاله هم د جوس يو غورپ (ګوټ) وکړو. دلبر نېغ نېغ د شاله مخ ته کتل، يو لاس ئې د شاله په غاړه کي ورواچوی په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس و. شاله د جوس بل غورپ هم وکړو. داسي ئې نيم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه يو غورپ جوس هم نه و څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدې شو، د شاله پر سر و نړيو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود د هيله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې يو نايده حرارت پيدا کړو. دا عمل خو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډي يو د بل سره پيوست شوي، د دلبر لاس د شاله پر سينو و موبنتی او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوبنتي وې به يو وار بندي او بيا خلاصي شوې.

د دلبر حال اوس داسي و چې بالکل د ټينګېدو وتلی و. نرينه شهوت ئې په واک کي نه و. د دواړو شونډي او وجودونه يو د بل سره پيوست وو. شاله

گر مه گلی
زرگی علیخېدل

اوس په خپل سود کي نه وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ
کي لکه یوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډي
دواړه د شاله د وجود په منبلو او خېښلو کي پوره پوره
سرگرم عمل وو. حتی چي کوم ارمان د دلبر و هغه پوره
شو، د خولو ډک پک یوې خواته پر صوفه پرېوتی،
پورته ئې چت ته رږ ډک تل او غټي غټي ساهوي ئې
اخيستي. د ده ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولي
چي شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه.
هغه یوه لوبته وه چي دا وخت د لبر د لوبو تسکین ئې
کاوی. کله چي د دلبر شهوت بڼه سوړ شو نو شاله ئې
و بنوروله، هغې ته ئې ږغونه وکړل لکن د شاله د خُلي
هيڅ ږغ نه راوتو، دلبر پوه شو چي په شربت کي رانه د
نشې دوازیاته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کي
راشي. لکن هغه لږ ساعت تر نيمي شپې ورسېدی.
دلبر ډېري هڅي وکړې چي شاله په سود کي راولي، خو
شاله په سود کي نه راغله، هغه به ولي په سود کي
راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د یوې لوبتي
په شان چي نه خنډېدی شي، نه ژړېدی شي، نه ږغېدی
شي، نه اورېدی شي، نه گډېدی شي او نه کښنستی
شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کي. هغه که هر
څه باندي کوي کولای ئې شي.

گر مه کلي زړگي عليخېل

دلبر پوه شو چي شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چي ئې وکړو خو په يوه نتيجه نه رسېدې. په ډېره پرېشاني کي ئې پر ځان لعنتونه وئيل، خپل د سرو بښتان ئې شکول خو هيڅ فائده ئې نه وه.

ناخپه ئې په دماغ کي يو شيطاني خيال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د گاډۍ په ډيکۍ کي واچوی، وبنگلي ته نږدې د غره په ځوائې گاډۍ روانه کړه. هلته ئې په يوه ژوره کنده کي د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذيله د هغه ځای نه د ښار نما خپلي علاقې خواته راغی.

څو ورځي تېري شوې، د يوه شپانه په اطلاع د شاله وروڼو د پوليس په مدد په هغه ژوره کنده کي د شاله په وينو لړلي شلېدلي جامې او سيندل وموندل. ټول وجود ئې د غرو گيدرانو او چغالانو خوړلی ؤ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نه و پاته. د جامو او سيندلو په مدد سره د کور خلکو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او څو نور هلوڼه ئې په يوه بوجۍ کي واچول رائي وړل کلي ته. بيا ئې د کلي په هديره کي دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کي ترډېرو ورځو د ښځوله خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلي

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
خوري وي، خلگ تلل راتلل، دعاگاني پسي ڪيڊي،
خوانان لگيا وو دعاهه راغلو خلگو خدمتونه ئي ڪول،
دلبرهم لگيا ووراغلو خلگو ته ئي يخ يخ شربت
ورڪولو او د خلگو تنده ئي ورماتوله.

نخښه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمی په غونډه پښه کې د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. گڼې دا جراثیم به پورته په ټول وجود کې خور شي. شمی له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کې داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه دهغې ټوله پښه ستر پايه پرسېدلې او تکه شنه او بنتې وه. حالانکې په سر کې د ايو معمولي زخم ؤ. داسي زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمی بدبختي وه که دهغې د شوگر ناروغي وه چي معمولي زخم ئې په یو نه جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چي د شمی خاوند ؤ نه پوهېدی چي دا زخم د شمی پر غړي څنگه جوړ شو. دوی له کوټي څخه دوې هفتې مخ کې لاهور ته د شمی د علاج د پاره راغلي وو. د کوټي ډاکټرانو و شمی ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمی چي د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د واده پنځلس کاله تېر کړي وو، څلوېښت کلنه چاغه، غنم رنگې او د جگ قد خاونده بنځه وه. یو زوی لس کلن، دوې لوني اته او شپږ کلني ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

گر مه گلی
زړگی علیخېدل
ؤ. دلاری ډرائیورؤ نو پر کور به ډپر کمؤ. په دوو هفتو کې به
یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځې د ملک په
بېلابېلو سیمو کې به ئې د مسافری شپې سبا کولې.
د خان اکبریو ځوان، جرې، دېرش کلن گاونډی لطیف
چې د خان اکبر په غیر موجودگی کې دده د کور د دباندې
ضروریات به ئې ورپوره کول، د شمی سره ئې بڼه ناسته
پاسته جوړه کړې وه. بڼه سرکاري نوکري ئې درلوده، بڼې
پیسې ورسره وې، هر وخت به بڼه تیار گرځېدی. لطیف د خان
اکبر په مخ کې کوچنی رالوی شوی ؤ، پر لطیف ئې ډېر
اعتماد او باور ؤ، لطیف به هم د خان اکبر ډېر عزت کاوه.
شمی چې له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړه زړه کې
په شدت سره مینه درلوده او په ځله ئې ورته نه شو وئیلای
یوه ورځ چې خان اکبر په مسافری تللی ؤ لطیف د حال احوال
د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي
وو، شمی په کور کې یوازي وه، داسې نه چې دا د لطیف اول
ځل ؤ چې شمی په کور کې یوازي وي او دی دي راشي. خو
نن شمی ورته ځان بڼه سینگار کړی ؤ، لطیف ئې په خپله
کوټه کې پر پلنگ کښېنوی، دا ورسره په څنګ کې
کښېنسته، لطیف ته ئې په مینه ځیر ځیر کتل، لطیف اول خو
سم نه پوهېدی او لږ وار خطا غونډي ؤ لاکن لږ ساعت
وروسته ئې سر خلاص شو چې د شمی څه اراده ده. شمی

گر مه گلی

زړگي عليخېل

ورته د خپلي ميني اظهار وکړی او لطيف هم د خپل هوس د سرپدو د پاره "هو" وکړه.

لطيف جره حوان، وينه ئې توده او شمی تجربه کاره. دواړه په مينه کي دومره غرق ول چي شمی خپل ټول وجود و لطيف ته ور سپارلی ؤ او لطيف د شمی د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق گڼلی ؤ. لطيف د تندی حوانی په جوش کي د شمی پر چاغ او لوخ غړي خله کښپوده او دومره په شدت سره ئې غابښ پر ولگوی چي د شمی د خلی نه د درد د شدت په وجه يوه داسي چغه ووته لکه يو شوک چي بل کس په چاره ووهي.

شمی لطيف يوې خواته پوري وهی، کښنسته او خپل غړي ته ئې په خیر وکتل، پر غړي ئې د وينو د شاخکي په شان تک سره، د غابښو نشانونه ول، شمی په گيله منه او ژرغوني انداز کي لطيف ته ووئيل. "ولي ظالمه! داسي شوک کوي؟"

لطيف په مسکي کي ورته جواب ورکړو چي "دازما د ميني نخبه ده، دا به تر مرگه ستا پر غړي وي."
په دا بله ورغ د شمی د پښې د پرېکولو نېټه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمی پور پرېکړی او د لطيف د ميني نخبه ئې د تل د پاره د حان سره گورته يووړه.

ویلن

ما چي دهغه سترگي وليدلې نو وډار شوم.
 تكي سرې، پر سپېدلي، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان
 ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د گهرې پر خای
 رنگارنگ سپنسي راتاؤ کړي وو، يوه پانچه (پاټخه)
 ئې کښته او دا بله ئې پورته وه، خادر لږ په وږه او زيات
 په ځمکه پروت، سگریت په لاس کښي، د گربوان تنی
 ئې خلاصي، په غاړه کي ئې لاکټان خوړند، بیره سينه،
 په غوږ کي ئې د لمر گل ټومبلی زما مخي ته راغی لکه
 دی چي د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"شوک ئې او دلته څه کوې؟" دې شوده رانه په
 داسي انداز کي پوښتنه وکړه لکه، ته وائي دی به د
 پښتو فلمانو هیرو وي.

"زه دلته دیو ملگري کورته روان یم." ما ورته ښه په
 شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"څه چي بيادي دلته ونه ويښم، گنې
 هاهاهاهاهاهاها." د لاس د گوتونه ئې توپنکچه
 جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خندا
 ئې راته ووئیل، ناڅاپه ئې په یو ډېر ښکلي کم عمر
 هلک سترگي ولگېدې، ماته ئې ووئیل چي "زما

گر مه گلی
زړگی علیخېل
کو کور اگی گني نن به ته راڅخه ژوندی نه وای تللی،
هاهاهاهاها "دائې ووئیل او دهغه بڼکلي کم عمر
هلک په خواروان شو.

زه هم د ملگري کورته روان شوم او د خان سره
مي فکر وکړو چي دا بيا څه بلاؤ؟ دا څنگه حرکت ئې
وکړو. خو خیر، زه د گل خان کورته ورسېدم هغه سره
مي علیک سلیک وکړو او ورسره په جبره کي
کښېنستم. د ډوډی خورلو په وخت راته یاد شو چي
تاخو یو هیرو په لاره لیدلی ؤ.

"یاره گل خانه! دلته په لاره کي مي یو ځوان
ولیدو، سم د خانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو
هیرو، ویلن) جوړ کړی ؤ. ماته ئې وئیل چي چپري
ځي؟ ما جواب ورکړو چي د ملگري کورته. نو په بڼه
بارعب انداز کي ئې راته ووئیل چي ځه، بیا دي دلته
ونه وینم، خدای دي دهغه تنکي بڼکلي هلک سره بڼه
وکړي، که هغه هلته نه وای بڼکاره شوای نو خدای خبر
چي دي ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چي خبره پوره کوله نو گل خان په کړس
وخنډل، زه ئې حیران کړم چي دا ولي خاندی؟ خو پرتله
ئې زر د ځلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسي
ورک شول لکه د کوچ نه چي وپښته وباسي.

گر مه گلی
زړگی علیخېل
"یاره زړگیه! داهيرونه دی، خود هیرو گیری په وجه
ئې خپله مور مړه کړه.
"مور مړه کړه؟" زه ئې هک پک حیران کړم.
"هو، مور".
"څنگه؟"

"هغه داسي چي دې حوان د پښتو فلمونه ډېر
کتل، بیا یو ورځ ده یو داسي فلم او کتو چي په هغه کي
هیرو خپله مور مړه کړي. دا خبره وه چي دا حوان کله
کورته راغی نو مور ئې کتغ نه و پڅ کړی، پخو و به ئې
څنگه؟ د پیسو درک نه و، حوان زوی ئې ټوله ورځ په
سینماگانو کي ورک و، بنکلو تنکیو هلکوانو پسې به
ټوله ورځ گرځېدو. خبره دومره وه چي دې حوان دوه
ډزه (مړمۍ) خپله مور وويشته. خو ورځي ورک و، خو
بیا پرته را پیدا شو، خپل او خپلوان هیڅ نه ورته وائي.
اوس ئې دماغ کار نه کوي، که کوي نو صرف داسي
چي دی هیرو دی او هر یو انسان ورته ویلن بنکاري.
چېرته چي یو بنکلی هلک وويښي نو ورپسې شي. د
کلي د ماشومانو بڼه سات په تېر دی."

گل خان چي دا کیسه راته وکړه نو د وجود ټول
وېنستان مي جگ ودرېدل، ما ورته وئیل چي "دا خو
هیرونه دی، دا خو ویلن دی. که تاسو هیرو ورته

ڪرمه ڪلي
زريڪي عليخېل
واياست نودا تاسود هغي سڀين سري سره بد ڪوي
ڪومه چي دده غوندي بي غيرت انسان دلاسه له دي
دنيا نه ولا ره.

پاي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**